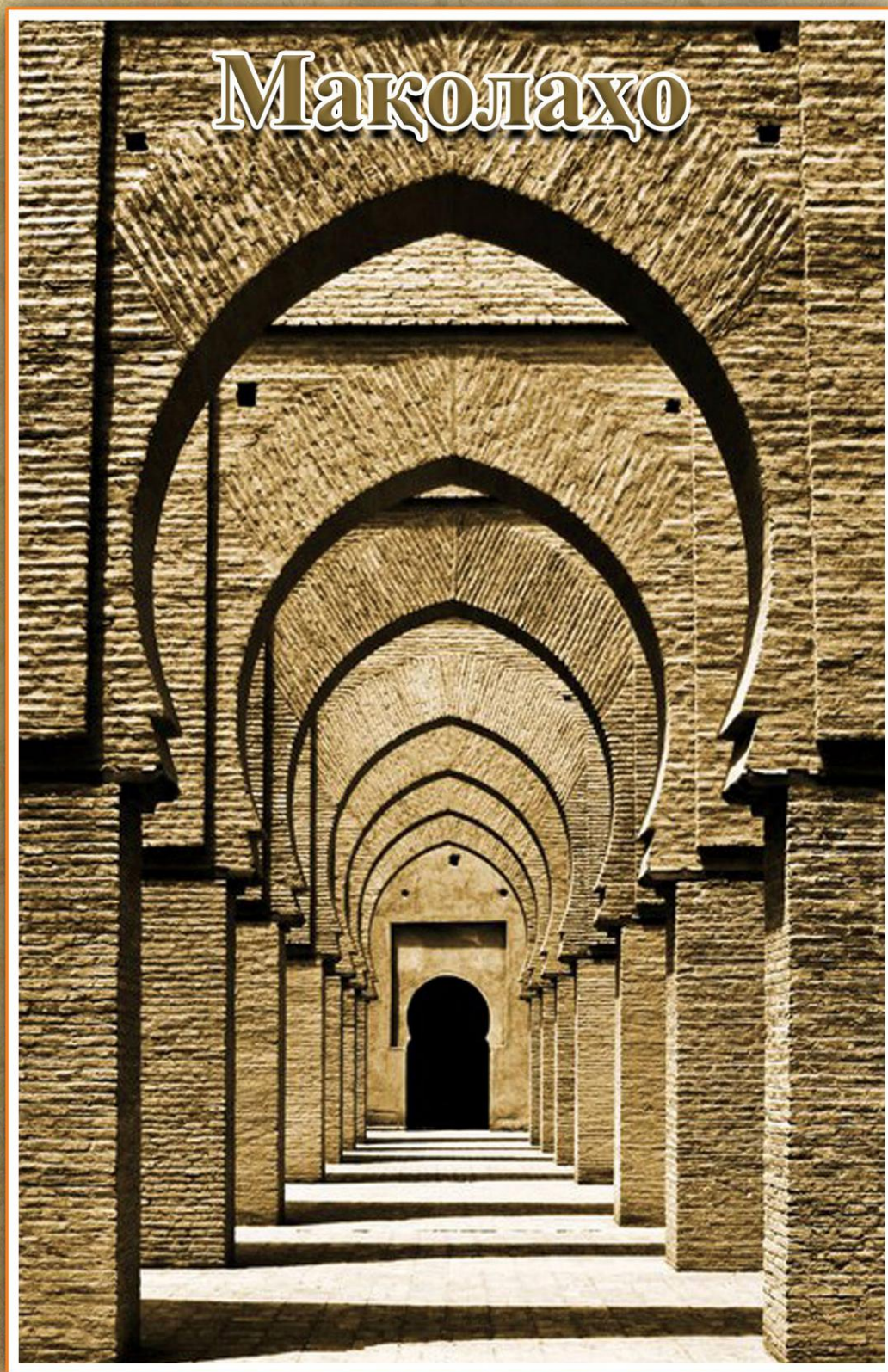

Мақолаҳо

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва нашри осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло

Мақола

Мавзӯи мақола:

Моҳи мубораки рамазон; Фурсате
барои бозгашт ба Ислом

Нависандаи мақола:

Муҳаммад Ризвон Шафиё

Тавачҷух: Дидгоҳи дарҷ шуда дидгоҳи ирсолии яке аз корбарон
аст ва лузуман дидгоҳи ин дафтар маҳсуб намешавад.

Моҳи мубораки рамазон; Фурсате барои бозгашт ба Ислом

Ончи имрӯз ҳамаи мусалмонони ҷаҳон барои шинохти саҳиҳ аз Ислом ва низ иқомаи он дар сартосари ҷаҳон ба унвони муқаддамаи лозим ба он ниёзманд ҳастанд, таҳзиби нафс, сафои ботини, ворастигӣ аз олийишҳо ва зангорҳои даруни ва низ раҳойи аз разоили нафсонӣ ва мафосиди ахлоқӣ аст. Ҳақиқати талхи мавҷуд дар ҷаҳони Ислом он аст ки мусалмонон таҳти таъсири русухи фарҳангӣ ва нуфузи густардаи таблиғоти кофирон, дучори инҳирофоти ахлоқӣ ва эзмехлоли фарҳангӣ шудаанд ва рафтори фардӣ ва иҷтимоӣ онон таҳти таъсири авомили муҳарраби мазкур, дучори илтиқот шуда ва тағйироти бунёдин кардааст. Ин мавзӯ ҳар мусалмони озада ва хайрхоҳро ба фикр фуру мебарад ва барои ёфтани роҳи ҳалли муъассир ва мондагор ба тақопу во медорад. Аммо мебинем ки бо камоли таъассуф уламои мусалмон дар ин бора сукут ихтиёр кардаанд ва эътиное ба он намеkunанд ва даст андаркорон дар ҳавзаи фарҳанг ва таблиғоти Исломӣ ки дар ин ҳавза иддаёҳои фаровон доранд низ барои ислоҳи авзои ихтилофӣ ҷавомеъи Исломӣ коре аз пеш набурдаанд. Дар ҳоле ки барҳӣ аз уламои фарзона ва аҳли басират дар ҷаҳони Ислом пиромуни ин амр хушдорҳои чиддӣ додаанд ва дар ин ҳавза ба рӯшангарӣ

Моҳи мубороки рамазон; Фурсате барои бозгашт ба Ислом

пардохтаанд. Ҳамчунонки ба унвони намуна ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ аз уламои барчасти ва озодандеши даврон, дар китоби гаронсанги худ <<Бозгашт ба Ислом>> ба ин мавзӯи хатир тавачҷуҳи вофире доранд ва инҳитоти ахлоқии мусалмононро дар шумори яке аз мавонҳои иқомаи Ислом зикр кардаанд. Эшон зимни ироъаи тасвири воқеъбинона ва дар айни ҳол таъассуфбор, авзои кунунии мусалмонон аз ҳайси ахлоқиро ингуна таҳлил мефармоянд:

<<Акнун дар бисёри аз кишварҳои Исломӣ, мафосиди ахлоқӣ густариш ёфта ва бештари мусалмонон хусусан аз табақаи ҷавон, ба ҷилавҳой ошкор аз фаҳшо ва мункар мубтало шудаанд. Ин ба он маъност ки бахши қобили тавачҷуҳе аз вақт ва нируи онон, ба ҷои ислоҳи худ ва ҷомеаашон, сарфи батولات ва илтизоз мешавад ва илова бар он, ба бемориҳои гуногуни ҷисмӣ ва равонӣ гирифтोर мегарданд ки ҳар як, тавоноӣ онон барои дарки Ислом ва иқомаи онро коҳиш медиҳад. Ба унвони намуна, эътиёд ба маводди муҳаддир, яке аз паёмадҳои марғбори заъфи ахлоқӣ аст ки дар миёни мусалмонон шуюъ ёфта ва ҳазинаҳои моддӣ ва маънавии ғангуфтеро ба онон таҳмил намудааст. Ҳамчунонки қомчӯи ҷинсии афзорғусихта, балой хонумонсӯз аст ки ононро дар синини муҳталиф олуи сохта ва тавассути абзорҳои таблиғоти қофирон, ба манзури таъйифи ҳар ҷи бештари онон, доман зада шудааст. Ҳамчунонки масрафзадагӣ ва таҷаммулгарой дар зиндагии дунё, бештари ононро ба инсонҳои қамқор ва пуртаваққуъ табдил сохта ва танбалӣ ва фурумоягиро дар миёни онон густариш дода ва сарғармиҳои муҳталиф дар шабонарӯз, ононро аз тавачҷуҳ ба масоили муҳими зиндагӣ ва пардохтан ба вазоифи инсонӣ ва Исломишон, боз доштааст. Ҳамчунонки тарбияти ғалат ва ғайри Исломии онон ва иқтизооти ҷавомеи ҷадиди пурфитнашон, ононро ба инсонҳои дурӯғгӯ ва мутамаллуқ табдил намуда ва садоқат ва сароҳатро дар миёнашон қамб сохта ва таъан эътимод ва ҳусни занни мутақобилро аз миёнашон

Моҳи мубораки рамазон; Фурсате барои бозгашт ба Ислом

бардоштааст; Зеро ҳар дурӯғ, хуфрае аст ки дар садди эътимоди ҷомеа ворид мешавад ва ҳар тамаллук, офате аст ки ба решаи саломати он латма мерасонад. Ҳамчунонки эҳсоси масъулияти онон нисбат ба якдигар камранг шуда ва амри ба маъруф ва наҳй аз мункар ки муҳимтарин вазифаи Исломии онон дар иртибот бо якдигар аст, ҷои худро ба сукут ва бетафовутӣ додааст; Зеро ҳеҷ як аз онон дӯст наметарад ки дигарӣ дар қори ӯ, ҳар ҷанд нодуруст бошад, даҳлат қунад ва таъён ҳуди ӯ низ дар қори дигарӣ, ҳар ҷанд нодуруст бошад, даҳлат намеқунад; То ҷое ки тазаққури ҳайрхоҳонаи мусалмонон ба якдигар, фузулӣ дар қори дигарон ва ҳилофи адаб ва эҳтиром доништа шудааст. Ҳамчунонки худхоӣ ва инзиво, ба бемории ҳамагире табдил шуда ва танҳоӣ, ҳамагонро бо вучуди иртиботашон бо ҳам, фарогирифта ва ба ранҷ андохтааст; Чароки ҳеҷ кас ба дигарӣ эътимоди қофӣ наметарад ва қасеро ғамхор ва дилсӯзи худ намеёбад. Ба илова, қинатузӣ ва душманӣ дар миёни мусалмонон бисёр шуда ва муҳаббат қузафт, ба сурати машҳуде қоҳиш ёфтааст. Ҳамчунонки эҳсоси шараф ва мардонагӣ, дар миёни онон камранг шуда ва ҷои худро ба зулпазирӣ ва қабули зиллат дода ва тарс аз тағйирро дар миёнашон нақодина сохтааст.>> (Бозгашт ба Ислом, с196 то 198).

Инҳо ҳақиқате аст ки ҳамақун дар ҷаҳони Ислом ба айна мушоҳида мешавад ва инкор ё ҳошияи он низ қузафта аз онқи мисдоқи сафоҳат ва ҷашм бастан ба рӯйи ҳақойиқ аст, дардери даво намеқунад. Балқи рӯйқарди шойишта он аст ки ба ҷойи қетмони он, созу қорҳои пешқирона ва роҳқорҳои амалии муъассир ва бунёдни қарои ислоҳ ва пешқирӣ аз он аз сӯй масъулони амр ва муддаъиёни ҳиросат аз фарҳанқи Исломӣ андешида шавад. Аммо онқи бештар моӣи ниқаронӣ мешавад он аст ки ин инҳитоти ахлоқӣ сирфан ба ҳавзаӣ амалӣ ва рафторӣ мусалмонон маҳдуд намешавад ва ҷудо аз онқи ахлоқи ононро фосид ва мунҳариф меқунад ва маънавият ва саломати руҳи ононро мебалъад, ба ҳавзаӣ ақида ва андеша низ сароят меқунад ва мучиби фасоди эътиқодӣ ва инҳитоти фарҳангии

Моҳи мубораки рамазон; Фурсате барои бозгашт ба Ислом

онон низ мешавад. Ба иборати дигар беахлоқӣ ё бадахлоқии мусалмонон таъсири ғайри мустақим аммо муъассире бар рӯи ҳақгарой, ҳақҷӯи ва ҳақталабии онон мегузорад ва дар воқеъ ононро аз дарун таҳя ва бемоя намуда ва дер ё зуд дар муқобили ҳақ қарор медиҳад. Ҳамчунонки ҳазрати аллома Мансури Ҳошимии Хуросонӣ дар ин бора хушдор дода ва мефармоянд:

<<Ҳеч шакке нест ки ҳар як аз ин разоъили ахлоқӣ монанди мавонъи шинохт, осори мустақим ва ғайри мустақими фаровоне бар рӯи вазиъати мусалмонон дорад; Чароки ҷаҳон, низомӣ пайваста ва вобаста ва мубтанӣ бар таъсир ва таъассур аст ва ҳар амале дар он, аксул амалӣ махсус ё номахсус дорад; То ҷойе ки ҳар гуноҳе, гуноҳои дигареро тасҳил мекунад ва занҷирае аз гуноҳонро падида меоварад ки дар ниҳоят ба инкори ҳақ ва истехзоъи он мунтаҳӣ мешавад; Чунонки Худованд фармудааст: **﴿ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ أَشَاءُوا السُّؤَالُ أَنْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِئُونَ﴾** (Рум/ 10) <<Сипас оқибати касоне ки бадӣ дар пай бадӣ карданд ин буд ки оёти Худоро таъзиб ва ба он истехзо намуwand>>! Чароки гуноҳони пай дар пай, заминаи мусоъид барои шинохти ҳақ ва илтизом ба онро дар нафси одамӣ аз байн мебарад ва тавфиқи лозим барои он аз ҷониби Худовандро салб мекунад;>> (Бозгашт ба Ислом, с198).

Ин амр ба масобаи занги хатар ва хушдорӣ ҷиддӣ барои мусалмонон талаққӣ мешавад ва бойиста аст ки тавассути онон ҷиддӣ гирифта шавад ва таҳдиде барои ҳаёти маънавӣ ва эътиқоди онон арзёбӣ гардид. Ин хушдор аз он рӯст ки имрӯз мусалмонон ба воситаи пешфарзҳо ва зеҳниятҳои ғалат ва ноқисе ки доранд гумон мекунанд ки инҳитоти ахлоқӣ дар миёни мусалмонон ба ҳеч унвон таҳдиде барои эътиқодоти онон махсуб намешавад ва асосан иртиботе ба ҷанбаҳои назарӣ надорад, дар ҳоле ки ба таври қатъӣ ин гуна нест.

Аммо бо ин васф, дар чунин шароити бўҳронӣ ва нобаҳанҷоре метавон хулули моҳи мубораки рамазонро ки ҳақиқатан фурсатӣ истисноӣ ва маҷоли муғтанам барои пироста шудани қалбҳо аз

Моҳи мубораки рамазон; Фурсате барои бозгашт ба Ислом

разоъили нафсонӣ ва зудудани олойишҳо ва зангораҳо аз ойинаи чон аст ба фоли нек гирифт ва низ фаро расидани ин моҳи азиз ва шарифро баҳонае барои оғози раванди ислоҳи ахлоқӣ ва эътиқодӣ ҷавомеъи мусалмон ва ба сурати кулӣ ҳамаи мусалмонони ҷаҳон ба шумор оварад; Чароки дар канори ҳамаи баракот, фазоъил ва каромоти ин моҳи шариф аз ҷумла нузули Қуръони карим ва низ вучуди шаби пур файз ва раҳмати қадр дар ин моҳ, рӯза ба унвони фаризаи Исломӣ ҷойгоҳи хос ва вежае дорад ва осору самароти мубораки фардӣ ва иҷтимоъии он қобили эҳсоъ нест. Ба унвони намуна бар асоси сареҳи ояи Қуръон, рӯза аз ин ҷиҳат барои мусалмонон вочиб шуд ки бо вучуди он умед меравад гавҳарӣ гаронбаҳо ва сармояи арзишмандро барои онон ба армуғон меоварад ва он гавҳар, ҳамон тақвост; Чароки Худованд яке аз ағрози аслии худ дар ташриъи рӯзаро касби тақво мешуморад ва мефармояд: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾ (Бақара/ 183); Яъне <<Эй касоне ки имон овардед! Рӯза бар шумо вочиб шуд, ҳамон гуна ки бар касоне ки қабл аз шумо буданд вочиб шуд, бошад ки тақво пеша кунед>>. Бидуни тардид ин ҳокӣ аз мизони аҳмият ва нақши муфид ва мунҳасир ба фард тақво дар зиндагии фардӣ ва иҷтимоъии мусалмонон аст ва нишон медиҳад ки танҳо рӯзаи мавриди назар ва мутлуби Худованд аст ки тақворо барои рӯзадор ба армуғон оварад. Дар ҳамин росто ҳазрати аллома Ҳошими Хуросонӣ мӯътақиданд ки тақво дар миёни мусалмонон аз як сӯ монеъи қавраи онон дар мақоми амал ва аз сӯи дигар монеъи қавандешии эшон дар мақоми назар мешавад. Эшон дар ин бора мефармоянд:

<<Ҳеч шакке нест ки тақво ба маънои барҳазар будан аз Худованд ва тарс аз иқоби ӯ дар охират, беҳтарин омили боздоранда барои қавраи ва қавандешии мусалмонон аст; Чароки барҳазар будан ва тарс аз иқоби дигарон, таъъан наметавонад қавшагӣ бошад ва дар ҷойе ки дигаронро илм ё қудрате нест, боздорандагӣ надорад, вале барҳазар будан ва тарс аз иқоби Худованд, ба далили илм ва қудрати қавшагии ӯ, қаввора боздоранда аст; Чунонки Худованд фармудааст: ﴿وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَى﴾; (Бақара/ 197) <<Ва тӯша

Моҳи мубораки рамазон; Фурсате барои бозгашт ба Ислом

баргиред ки беҳтарин тӯша тақвост>> Ва фармудааст: ﴿وَلْيَأْسُرِ﴾
 ﴿التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ﴾; (Аъроф/ 26) <<Ва пӯшиши тақво он беҳтар
 аст>>! Бо ин васф, метавон гуфт ки фикдони тақво дар
 миёни мусалмонон, бо ҳеҷ омили дигаре ҷуброн намешавад
 ва ҳаргоҳ дар миёни онон, тақво вучуд надошта бошад,
 қачравӣ ва қачандешии онон қатъӣ аст>> (Бозгашт ба
 Ислом, с196).

Аз ҳамин рӯ тардиде нест ки моҳи мубораки рамазон, фурсатӣ
 тиллоӣ ва мунҳасир ба фард барои оғози ҳаракати мубораки
 мусалмонон барои <<Бозгашт ба Ислом>> аст; Чароки аз як сӯ
 фазои руҳонӣ ва малакутии ҳоким бар ин моҳи муборак, таваҷҷуҳоти
 мусалмононро аз лаҳву лаъаби дунё мунсариф намуда ва ба сӯй
 маънавият ва макорими ахлоқи савқ медиҳад ва аз сӯй дигар дар
 ҳавзаи эътиқодӣ ва назарӣ заминаро барои ҳидоят, басират ва
 маърифати онон фароҳам мекунад; Чароки ба фармудаи ҳазрати
 аллома <<Тақво ва парҳез аз разоъили ахлоқӣ, заминаи мусоид
 барои шинохти ҳақ ва илтизоми ба онро дар нафси одамӣ падида
 меоварад ва ўро машмули тавфиқи Илоҳӣ барои он мегардонад;
 Чунонки Худованд фармудааст: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا﴾;
 (Анфол/ 29); <<Эй касоне ки имон овардид! Агар аз Худованд тақво
 пеша кунед барои шумо абзори фарқ ниҳодан қарор медиҳад>>!>>
 (Бозгашт ба Ислом, с198).

Умед аст ки ҳамаи мусалмонони ҷаҳон аз ин моҳи пур файзу баракат
 барои як таҳаввули бунёдин ва бесобиқа дар ҷиҳати бозгашт ба сӯй
 Исломи холис ва комил ва омӯзаҳои асили он истифода кунанд ва
 бо иродаи пӯлодин ва азмӣ росих бӯҳронҳои кунунӣ ва фитнаҳои
 мавҷуд дар ҷаҳони Исломо ба сӯйе ки Худованд хостааст мудирӣ
 намоянд ва ин дар ваҳлаи аввал мусталзими он аст ки тақво дошта
 бошанд ва аз Худованди осмонҳо ва замин битарсанд ва бар хилофи
 хост ва иродаи Ё гом барнадоранд; Чароки мудирияти бӯҳронҳои
 кунунии ҷаҳони Ислом ба сӯй ормиш ва субот танҳо дар як сурат
 мумкин хоҳад буд ва он ҳам савқ додани ҳокимият ва хилофати
 ҷаҳони Ислом ба сӯй касе аст ки Худованд ўро ба хилофат дар
 охируззамон баргузида ва мансуб фармудааст ва ў касе ҷуз Маҳдӣ

Моҳи мубораки рамазон; Фурсате барои бозгашт ба Ислом

Оли Муҳаммад нест. Лизо мусалмонон агар тақво дошта бошанд ва аз Худованд парво кунанд, инро ба хубӣ мутазаккир мешаванд ки ҳеҷ кас ҷуз Маҳдӣ шойистаи ҳукумат нест ва танҳо ӯст ки метавонад заминро аз адолат ва қист пур кунад, ҳамонгуна ки аз зулм ва ҷавр пур шуда бошад. Пас бар мусалмонон бод ба тақвои Илоҳӣ; Чароки тақво дер ё зуд ононро ба сӯй беҳтарин роҳ хидоят мекунад ва дунёшонро аз адолат ва инсоф лабрез мегардонад ва ононро дар охират ба саъодат ва растгорӣ мерасонад ин шоъ Аллоҳ.

Бо наҳзати
«Бозгашт ба Ислом»
ошно шавед.

